

تلفات غیر نظامیان؛ سناریویی که هر بار تکرار می شود

دیدبان حقوق بشر گزارش تازه ای را در مورد وضعیت افغانستان منتشر نموده که نشان می دهد در درگیری های صورت گرفته در سال 2018 بیش از ده هزار غیر نظامی کشته و زخمی شده اند.

اعلان آمار تلفات غیر نظامیان در افغانستان به یک امر معمول تبدیل شده است، و همه ساله باید شاهد آن باشیم که به چه تعداد مردم ملکی جان های شیرین خود را در نتیجه بازی های سیاسی آمریکا و حکومت دست نشانده آن در افغانستان از دست می دهند. مردم مسلمان افغانستان به چوب سوخت جنگ آمریکا مبدل گشته اند؛ جنگی که بیش از 17 سال از آن می گذرد و همه روزه از مسلمانان این سرزمین قربانی می گیرد.

بدون شک بزرگترین قربانی جنگ آمریکا مردم مسلمان این سرزمین می باشند که به بهانهی "مبارزه به تروریزم" همانند باران بر سر آنها بمب پرتاب می شود. در کنار این قاتل خونخوار، کسانی دیگری هم هستند که در نقش تسهیل کننده ها ظاهر می شوند و زمینه را برای کشتار هرچه بیشتر مسلمانان این سرزمین مساعد می سازند. بدون شک حکومت افغانستان که ابزاری برای تطبیق برنامه های آمریکا بشمار می رود، به نحوی در کشتار مسلمانان این سرزمین نقش بازی می کند. چنانچه، بارها نیروهای اشغال گر آمریکایی با استفاده از طیارات بی سرنشین خود، خانه و کاشانه مردم بیچاره را با خاک یکسان کرده و آنها را به خاک و خون کشیده است؛ اما حکومت دست نشانده و مزدور افغانستان هیچ عکس العملی که درد مردم بیچاره را دوا کند از خود نشان نداده است.

بدون شک، جنگ در افغانستان یک اصل انکار ناپذیر برای دست یابی آمریکا به اهداف استراتژیکی اش می باشد، و نمی توان چشم امید به پایان آن داشت. از جانب دیگر، تلاش های که در حال حاضر برای به میان آوردن صلح جریان دارد، تنها خاک پاشیدن به چشم مردم بوده و یک پروسه کاذب و

اغوا کننده بیش نیست. با این وجود، به هیچ صورت نمی توان انتظار داشت جنگی که آمریکا در آن میلیاردها دالر را به مصرف رسانیده و هزارها تن را قربانی داده است، به این ساده گی ها به پایان برساند. به هیچ صورت نباید فراموش کرد که صلح آمریکا همان جنگ است، و تنها زیر سایه جنگ می تواند اهداف خود را بدست آورد. پس باید جنگ و بی ثباتی باشد تا آمریکا تحت چنین بهانه ی سعی در عملی ساختن برنامه های خود نماید.

با تمام این ها، باید گفت نباید از دشمنان این سرزمین که اهداف استراتیژیک خود را در گرو تداوم جنگ در افغانستان می بینند، انتظار صلح داشت. صلح و آرامش در موجودیت آمریکا سرابی بیش نبوده و نباید فریب این گونه برنامه ها را خورد. مردم افغانستان زمانی می توانند به صلح، این خواست دیرینه خود دست پیدا کنند که حضور نیروهای آمریکا اعم از نیروهای نظامی، قراردادی، نفوذ استخباراتی، سیاسی، اقتصادی و فکری آنان در افغانستان پایان یابد؛ و هرگونه رابطه با آنها قطع گردد و این تنها راه برای آوردن صلح و ثبات در افغانستان است. در غیر آن صلح و هر برنامه ی که در این رابطه روی دست گرفته می شود تنها یک خیال است که هیچ گاه به حقیقت مبدل نخواهد گردید.

سهیل صالحی